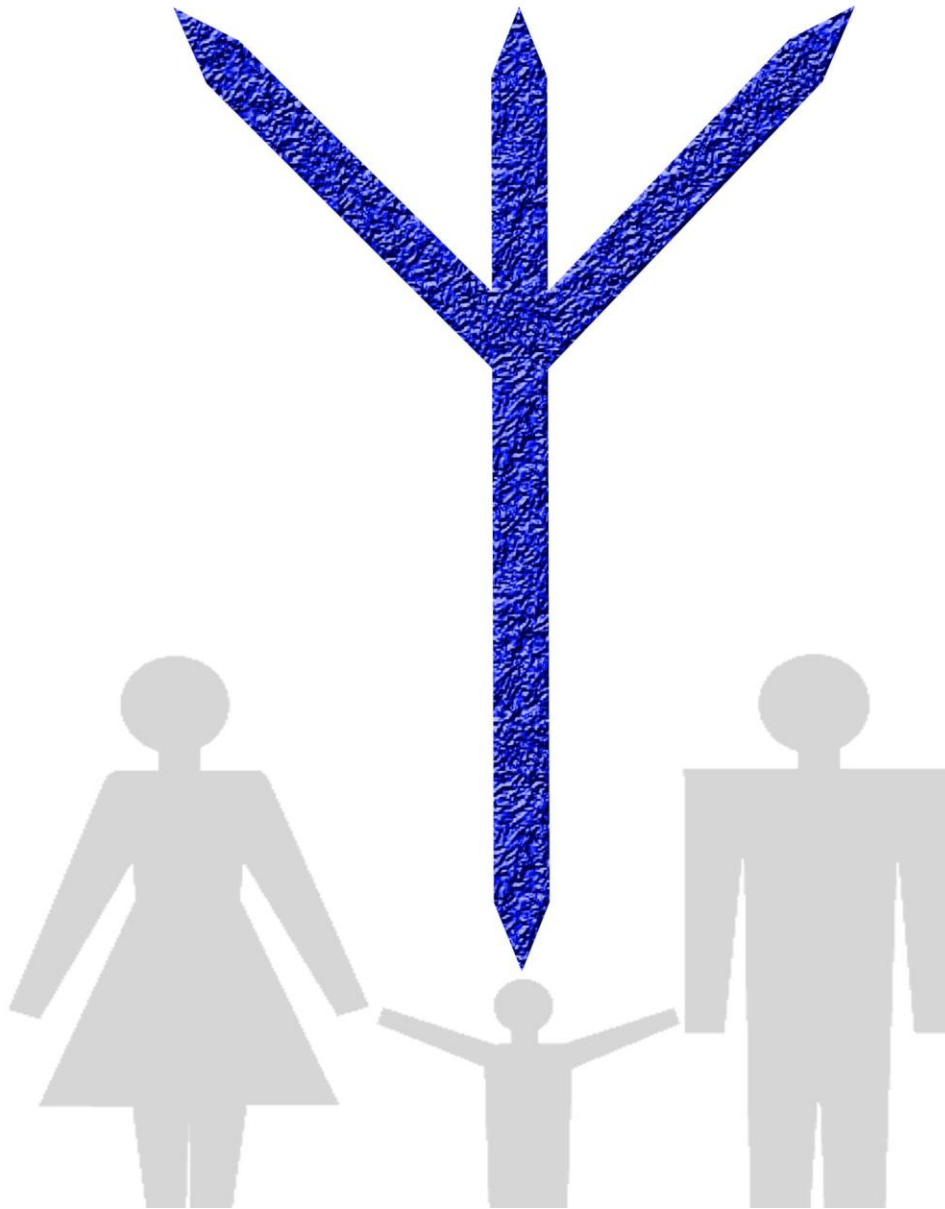

POVL H. RIIS-KNUDSEN
NACIONALSOCIJALIZAM
BIOLOŠKI POGLED NA SVIJET

Nacionalsocijalizam : Biološki pogled na svijet

Povl H. Riis-Knudsen

Kao nacionalsocijalist konstantno doživljavate poteškoće u vođenju samisaonog razgovora sa ne-nacionalsocijalistom. Često osjećate da je takav dijalog potpuno nemoguć i da živite u dva potpuno različita svijeta. Djelomično, naravno, razlog ove jadne situacije leži u propagandi nacionalsocijalizma kao vrhunca ljudske zlonamjernosti – propagandi koju su naši neprijatelji stvorili u ljudskim glavama.

Međutim, mladim ljudima nije više bitno šta se dogodilo prije pola stoljeća. Od najranijeg djetinjstva omogućeno im je da slijede svu pakost i okrutnost koja pustoši svijet još od “pobjede ljudskosti” 1945., slikovito prikazane putem televizije, a tu je i vrlo ohrabrujuća sklonost među mlađim generacijama da imaju manje pristran stav prema životu i različitim problemima nego što su prethodne generacije imale.

Međutim, to ne znači da mladi ljudi imaju ikakve predstave o tome šta je nacionalsocijalizam zapravo, niti pokazuju mnogo razumijevanja kad im to kažete. Odrasli su u svijetu gdje su namjerno otuđeni od svih prirodnih vrijednosti i prirodnih etičkih normi i učeni su da je sve relativno, i gdje je granica između istine i laži prestala postojati, kao da nema apsoluta i gdje sve zavisi od načina gledanja na to. U ovom svijetu bez vrijednosti ljudi žive u mentalnom vakuumu, potpuno bez kontakta sa stvarnim svijetom, njegovim nemilosrdnim biološkim zakonima i apsolutnim moralom i društvenim obavezama, i neizbježno je da je nacionalsocijalistička ideja doživljena kao neshvatljivi strani element u takvom političkom i filozofskom svijetu.

Za razlikud od današnjeg bezbrižnog relativizma, gdje sve ideje u najmanju ruku jednako prihvaćene i važeće, nacionalsocijalizam predstavlja ustrajan trud da spozna apsolutnu istinu i postavi ovu istinu kao temelj ljudskog društva. Za razliku od nebuloznih ludosti besmislenih salonskih filozofa i

orijentalnog misticizma, nacionalsocijalizam je, međutim, na temelju zdravog razuma, i traži svoje argumente u stvarnom svijetu, gdje je razlika između istine i laži i između dobra i zla određena činjenicama, a ne pustim željama i teoretskim sanjarenjima.

U ovakvom svjetlu očigledno je da nacionalsocijalizam mora odbaciti koncepcije i moralne norme vladajućih ideologija, i to, naravno, vodi do razumljivog jaza da je to teško premostiti – jednostavno jer nema zajedničkog referentnog okvira između nacionalsocijalista i ljudi čija su razmišljanja određena idejama vladajućih poredaka. Nacionalsocijalizam jednostavno znači apsolutnu, neopozivu i beskompromisnu borbu protiv filozofskih temelja cijelog vladajućeg svjetskog poretka. Na sljedećim stranicama ćemo pokušati objasniti implikacije takvog polaganja karata.

Kao što je vjerovatno postajno jasno na prethodnoj stranici, nacionalsocijalistička ideja ima vrlo malo zajedničkog sa politikom u uobičajenom smislu te riječi. Nacionalsocijalistički pokret nije jedan od uobičajenih političkih organizacija, koji samo predstavlja neku grupu interesa više ili manje materijalističke prirode. Njihov cilj je samo da sjedine politički program koji je dovoljno nejasan i dosadan da privuku potrebno glasačko streljivo za parlamentarnu platformu gdje njihovi “izabrani predstavnici naroda” mogu prisvojiti što je moguće veći dio kolača sebi – i vjerovatno njihovim stranačkim kolegama – na račun ostatka društva.

Nacionalsocijalizam je mnogo više od toga – to je pogled na svijet, cjelokupna filozofija života koja pokriva sve aspekte ljudskog postojanja. Kao pristalica takvog svjetonazora gledate na sve pojave u ljudskom društvu iz jednog te istog ugla, tako da svaki pojedini aspekt postaje dio jedinstvene cjeline, baš kao što je vaše mišljenje u svim sferama određeno istim ujedinjujućim principom koji vam omogućava da objasnite sve aspekte života i njegove misterije. Takav svjetonazor je osnova stava svojih pristalica u vezi religije, etike, politike, ekonomije – i načina na koji organizuju svoje lične živote.

Danas, naravno, nacionalsocijalizam nije samo filozofija života koja pokriva sve aspekte postojanja. Drugi primjeri su npr. sve religije, koje ustvari svakome ko vjeruje njima daju okosnicu njihovom ponašanju i stavovima u svakoj situaciji u životu. Danas, međutim, religije su prisiljene na kompromis u očajničkom pokušaju da premoste brzo šireći jaz između religijskih dogmi i stvarnosti – jaz koji je tokom posljednjih 500 godina vodio ka stalnom rastu sekularizacije kršćanskih zemalja u starom svijetu i koji danas čini da pozapadnjačene vlade većine islamskih zemalja napuste strogu vjersku strukturu društva u korist bilo kapitalističkog ili komunističkog materijalizma.

Kao primjer društva koje je krenulo suprotnim smjerom i radikalno naglašava jedinstvo politike i religije je Khomeinijev Iran. Drugi primjer je Izrael, koji je baziran na religijskom uvjerenju da su Židovi “od Boga odabrani narod” i da imaju božansko pravo na teritoriju koju uzimaju od Arapa, i gdje posebno većina ortodoksnih grupa odbacuje i najmanje odstupanje od talmudskog zakona. Ovaj zakon je proizvod starog nomadskog društva i nemoguće ga je primijeniti u modernoj industrijskoj državi, što vodi do niza tipičnih semitskih konstrukcija za zaobilazanje strogih vjerskih pravila oko npr. Subote i Shmita-godine, gdje bi sva zemlja trebala ležati na ugaru, ali ne leži!

Slične metode mogu biti primijećene u arapskim državama, gdje je Ramazan više ili manje ukinut za stalno, jer su države “u ratu” sa siromaštvom. Svi takvi pokušaji da “varaju” jasno pokazuje da su takvi svjetonazori totalno neadekvatni da budu vodiči u modernom svijetu sa zapadnom tehnologijom – i da nisu dovoljno jake da spriječe svoje sljedbenike u želji za novim životom, koji nije dio njihove kulture nego rezultat uspješnog parazitizma. Razlog ove greške je jednostavno taj što su ove religije bazirane na slijepom vjerovanju, a ne na stvarnosti.

Naravno, pobožni kršćani imaju istu želju da održe Bibliju kao ultimativni autoritet i žarišnu tačku za sva razmišljanja. Tako, katolička Crkva konstatno pokušava povećati svoj utjecaj u razvijanju društva u tradicionalno

katoličkim državama kao što su Irska, Italija, Španija i južnoameričkim državama – a za to im treba politička moć. Međutim, njena najveća slabost je unutrašnja nesuglasica oko toga kako cilj treba biti postignut i koje dijelove kršćanske doktrine treba naglasiti. Također, u Sjevernoj Americi kršćanstvo uživa veoma važan politički utjecaj koji nikako ne smije biti zanemaren, a također u Europi mnoge države imaju kršćanske političke partije koje pokušavaju ojačati takozvane kršćanske vrijednosti kao dio svog političkog programa. Međutim, takva religija ima umjerenu ulogu u takvim partijama – samo zato što je kršćanstvo izgubilo svoje privlačenje ljudi – ako ga je ikada uopšte imalo. Nekako je uvijek bilo shvaćeno kao strana ideja među ljudima Sjevera, i njihovo tumačenje toga je često bilo vrlo nekršćansko. Danas je svedeno do zastarjele relikvije. U Danskoj, na primjer, oko 95% stanovništva su članovi Luteranske državne crkve. Međutim, samo 2% ide u crkvu, a čak i manje vjeruje u doktrinu. Kršćanstvo, kao duhovna snaga u ljudima, je umrlo.

Međutim, marksizam je također filozofija života koja predstavlja svjetonazor koji reguliše sve aspekte ljudskog života, dok su sve ostale političke ideje u našem dijelu svijeta uglavnom usredotočene na beznačajne administrativne i ekonomske probleme. Ove ideje su slabo povezane određenim fundamentalnim stavovima prema životu u cjelini i odnosu pojedinca i društva, ali glede čovjekove duhovne potrebe, one su, u principu, totalno neopredijeljene. One ne isključuju nikakve religijske pripadnost, naprotiv, one uvijek naglašavaju potpune religijske slobode i tvrde da religija i politika nemaju ništa zajedničko i da bi trebale biti držane odvojene – kao da je religija nešto nevažno u poređenju sa politikom. Prema tome, članovi svih ovih liberalnih ili konzervativnih partija mogu biti kršćani, judaisti, muslimani, ateisti ili budisti. Njihova religijska uvjerenja se smatraju potpuno nebitnim za njihov politički rad. Oni su ujedinjeni u pokušaju rješavanja nekih prilično dobro definisanih praktičnih problema u državnoj mašineriji, ali možda imaju totalno različite duhovne ciljeve u planu. Kao što je prethodno rečeno, ovakva podjela je stvarno nespojiva sa prirodom vjere, ali mora biti prihvaćena više ili manje nevoljko od strane

religijskih zajednica, ako žele ostvariti bilo kakav utjecaj u društvu uopšte.

Prava filozofija života, kao nacionalsocijalizam, apsolutno nema mjesta za takvo atomističko rasturanje života u različite odjeljke koji nemaju veze jedan sa drugim. Nacionalsocijalizam može riješiti sve praktične probleme u društvu primjenjujući principe svoje fundamentalne filozofije, i njegovi sljedbenici ne trebaju nikakve strane elemente da zadovolje svoje duhovne potrebe. Nacionalsocijalizam sam po sebi daje potpun odgovor na svako pitanje koje se može postaviti. Opšte je poznata činjenica da su religije bazirane samo na vjeri – nečemu na šta su ponosni da priznaju! Prema tome, postojanje Boga, bezgrešno začće, uskrснуće, drugi dolazak itd. su stvari koje ne možete dokazati – dok, naravno, ne prihvatite Boga kao autora Biblije, još jedna stvar u koju jednostavno morate povjerovati – uprkos svim dokazima koji govore suprotno. A ako ne povjerujete bez dokaza, onda ste sumnjičavi – baš kao i sumnjičavi Toma. Za razliku od tog ponosa na ignorisanje, i marksizam i nacionalsocijalizam tvrde da su bazirani na znanstvenoj istini. Marksizam je izumljen iza stola, učitao iz naučenih, filozofskih knjiga – ali bez ikakvog kontakta sa stvarnošću ili znanosti, u ovom slučaju. U dubljem pogledu, marksizam je baziran na vjeri kao i svaka religija – naime, na potpuno neznanstvenom vjerovanju da sva biološka bića koja hodaju na dvije noge i nemaju perja, su stvorena jednaka, kao i apsurdnoj ideji da su uslovi proizvodnje ti koji su odredili historiju, na isti način tvrde da okoliš, a ne naslijeđe, određuje razvoj pojedinca. Ovo se, naravno, stavlja pred ruda. Ne treba mnogo inteligencije da se shvati da je čovjek taj koji je formirao okoliš, i uspostavio društveni poredak, uključujući uslove proizvodnje, a ne obratno.

Za razliku od svih ovih filozofija, nacionalsocijalizam nikada nije izumljen – on je izveden iz vječnih Zakona Prirode, koji postoje koliko i svemir, i koji vladaju svim životom još od postojanja prvih primitivnih organizama. Ovo je lijepo i jasno objasnio Savitri Devi, poznati kasni nacionalsocijalistički filozof, u svojoj knjizi „Munja i Sunce“ :

„U svojoj suštini, ideja nacionalsocijalizma prelazi ne samo Njemačku i naše

vrijeme, nego arijsku rasu i čovječanstvo samo po sebi i svaku epohu; ona u konačnici izražava tajanstvenu i nepresušnu mudrost prema kojoj Priroda živi i stvara: neosobna mudrost prašuma i okeanskih dubina i sfera u mračnim područjima svemira; i to je slava Adolfa Hitlera, ne zato što se vratio nazad de-vine mudrosti, nego što je od nje napravio praktičnu regeneracijsku politiku svjetskih razmjera.“

Drugim riječima, nacionalsocijalizam nije izmislio Adolf Hitler, nego je to svjestan izraz fundamentalnih Zakona Prirode koji vladaju našim životima. Baziran je na neograničenoj ljubavi prema stvaranju u svoj svojoj različitosti, dubini, безусловnom poštovanju prema mudrosti Prirode, i revnosnoj volji za preživljavanje života koji je izrastao iz ove mudrosti. Jedini način da se to ostvari je da se organizuje društvo čovjeka koji je u skladu sa ovim fundamentalnih Zakonima. Prema tome, biti protiv nacionalsocijalizma je jednostavno apsurdno i nelogično, kao kad biste bili protiv zakona gravitacije ili činjenice da je Zemlja okrugla! Nacionalsocijalizam nije ništa drugo nego aplikacija fizičkih i bioloških zakona političkim, ekonomskim, društvenim i religijskih sferama ljudskog života na isti način na koji su danas primijenjeni u tehnologiji. U ovakvom svjetlu, nacionalsocijalizam je istinski znanstven – za razliku od svih drugih svjetonazora. On ne želi da stvarnost odgovara nekim predrasudnim teorijama, nego da teorije odgovaraju stvarnosti. Nova epoha kreiranja znanstvenih znamenitosti bi se tako odmah odrazila u praktičnom životu nacionalsocijalističkog društva.

Naravno, mi ponekad poželimo da su pojedini Zakoni malo drugačiji, ali neminovno moramo prihvatiti da ih je nemoguće izmijeniti. Zakoni Prirode ne mogu biti ukinuti ili izmijenjeni kroz glasanje Generalne skupštine UN-a, američkog Kongresa, ili bilo kojeg drugog nacionalnog parlamenta. Vjerovatno bi sve bilo lakše da su sva ljudska bića i sve rase stvorene iste, i kada ne bi bilo faktora nasljedstva koji upravljaju i ograničavaju naše individualne mogućnosti napretka. Međutim, to nije slučaj, i apsolutno ne postoji šansa za promjenom ove činjenice kroz razmišljanje po želji, tj. ponašajući se kao da Zakoni ne postoje. Uspostavljanje takvog društva, u

kojem bi razmišljanje bilo po želji, je smrtni grijeh koji samo može imati katastrofalne posljedice.

Nije čudo, naprotiv, da čovjek živi u stalnom strahu od toga šta mu naredni dan donosi. Nažalost, ovaj strah i beznadežnost su najrašireniji u arijskom dijelu svijeta, gdje su dekadencija i propadanje morala najnapredniji. Ovdje su ljudi potpuno otuđeni od zvukova i prirodnih vrijednosti i pretvoreni u bezumne zombije, čije tjeskobe ublažava materijalno bogatstvo – u stalnoj utrci protiv ekonomskog haosa. Uprkos svim tim materijalnim dobrima savremenom svijeta, ovi ljudi niti su sretni niti zadovoljni. Njima potpuno nedostaju ideali i enuzijizam, oni su izgubili vjeru u budućnost. Arijac je jednostavno uplašen da donosi djecu u ovakav svijet. Kada ne vidi budućnost, on preferira raskoš u momentu očuvanja njegove rase i kulture. On pokušava osigurati ugodan život sebi koliko god može u ovoj septičkoj jami, a njegova jedina nada je da se neizbježna katastrofa neće dogoditi u toku njegovog života. Shodno tome, on pasivno posmatra kako zemlja njegovih predaka, polahko ali sigurno, pada u ruke stranaca, koji još uvijek ne shvataju da kraj bijelog čovjeka znači kraj svake civilizacije.

Ovo je Zlatno doba koje su naši neprijatelji obećali svijetu 1945. – ovo je to što su oni bili sposobni uraditi za 40 godina koliko su imali apsolutnu moć. Pod ovim okolnostima, izgledi za budućnost su sumorni. Međutim, ne mora biti tako. To što je svijet u tako zlobnoj situaciji je isključivo rezultat čovjekovog nepoštivanja Zakona Prirode.

Kao nacionalsocijalist, neizbježno se osjećate kao neko sa druge planete kad jednom shvatite prirodu sadašnjeg poretka. Možete da nemate udjela u ovom sistemu i svakodnevna borba za preživljavanjem u okviru tog društva se čini uzaludnim gubljenjem vremena. Kao nacionalsocijalisti, mi predočavamo potpuno novi svjetski poredak, zasnovan na nepresušnoj mudrosti po kojoj Priroda živi i stvara. Samo unutar takvog novog svjetskog poretka život na ovoj planeti može opstati na duže staze. Međutim, da bi uspostavio novi svjetski poredak, čovjek mora shvatiti da nije uzdignut iznad Prirode. Čovjek nije gospodar stvaranja, nego integrisani dio

cjelokupnosti Prirode, on je podložan potpuno istim zakonima kao i sva druga živa bića. Također, mora prihvatiti znanstveno dokazanu činjenicu da su ljudske rase različite – ne samo po svom spoljašnjem izgledu, nego i po svojim mentalnim i intelektualnim karakteristikama, i konačno, da sva ljudska bića su pojedinci stvoreni različiti, i da su njihovi životi uglavnom određeni faktorima nasljedstva, a ne njihovim okruženjem.

Ovo se možda čini „nepošteno“, ali jedna od stvari koje čovjek mora prepoznati je ta da u Prirodu ne postoji koncepcija pravde u smislu kojeg ta riječ uglavnom ima. Kao ljudska bića mi možemo, i trebali bismo, organizovati društva zasnovana na legalnoj i socijalnoj pravdi, jer svi članovi društva imaju korisnu funkciju i stoga mogu imati jednaka prava pred zakonom i sigurnost od ekonomske eksploatacije. Ovo je dio sigurnosti koji je neophodan i prirodan u organizovanom društvu – kao stvar činjenice to je dio razloga zašto ljudi učestvuju u uspostavljanju stabilnih društvenih struktura koje su željele ovu sigurnost. Međutim, mi ne možemo stvoriti biološku pravdu – baš kao što ne možemo stvoriti biološku jednakost. Sa ljudske tačke gledišta, to će se uvijek činiti vrlo nepoštenim da su neki ljudi napadnuti užasnim, bolnim bolestima u mladosti, dok drugi mogu uživati u dobrom zdravlju dok ne postanu stogodišnjaci – također, čak i ako neko ko umre u 25. godini života ima mnogo veće mentalne darove i mogao bi čovječanstvu dati mnogo više nego onaj koji dostigne starost. Nije bitno kako se mi osjećamo zbog toga, tako je – kako je, uprkos svim našim medicinskim sposobnostima, čovjek mora naučiti prihvatati da Priroda ne poznaje naše koncepte pravde, i da svaki pokušaj uvođenja neke božanske pravde u život mora biti odbačen kao apsurdan pokušaj bježanja od stvarnosti. U ovom slučaju, neprijatelji nacionalsocijalizma često tvrde da je biološka koncepcija ljudske prirode, koja je čisti temelj nacionalsocijalizma, „neetička“. Ovome možemo samo odgovoriti da je takozvana „etika“ ovih neprijatelja nemoralna, jer se zasnivaju na normama i vrijednostima koji se ne temelje na Prirodi. Za nacionalsocijaliste, postoji samo jedna istina : Zakoni Prirode, i sve se u potpunosti ne poklapa sa ovom istinom je 100%

pogrešno.

Ovo, naravno, znači potpuno odbacivanje kršćanstva, čiji neprirodni dualizam je temelj prevladajućeg „moralnog“ koda – koji je prerušen u liberalne-humanističke ili marksističke oznake. Prema kršćanstvu, čovjek uživa posebnu poziciju među svim stvorenjima jer ima božansku dušu. Ta duša je univerzalna i nebiološka. To se ne razlikuje od rase do rase, i od pojedinca do pojedinca, i ne zavisi od inteligencije ili bilo koje druge mentalne ili fizičke osobine pojedinca, niti od nasljedstva ili bilo čega drugog načina pod utjecajem Prirode. To je ta duša koja sve ljude čini jednakim u očima Boga, bez obzira šta rade ili šta su, sve dok vjeruju u njega. Za kršćanina, pričanje o čovjeku kao proizvodu bioloških faktora, je „ponižavanje“. Prema kršćanstvu, cijeli čovjekov život je borba između božanske duše (duha) i „materije“, tj. Prirode, ili, na pojedinačnom nivou, tijela, što predstavlja zlo i mora biti poražena u cilju da se dobije vječni život u neodređenom raju u oblacima. Život na zemlji je samo priprema za život koji slijedi – ili u Abrahamovom naručju ili u paklu, zavisno od uspjeha u borbi protiv njihove biološke prirode. Sam po sebi, život na zemlji je bez ikakvih vrijednosti, samo dolina suza.

Tako, kršćanstvo se odlikuje izrazitim nepoštivanjem života i Prirode. To je religija za gubitnike i sanjare koji se ne mogu nositi sa izazovima života, već samo vegetiraju okolo, vjerujući da će „posljednji biti prvi, i prvi će biti posljednji“, i što se kršćanstva tiče bilo koji zločinački bezvrijedan čovjek i mentalno deficitarna budala je vrednija od marljivog i kreativnog građanina. Ono predstavlja skup normi i vrijednosti koje djevicu postavljaju iznad majke, sveštenika iznad oca porodice, i slabe i one koji pate iznad jakih i onih koji pobjeđuju, čak i mrtve iznad živih. Ono prezire svako zadovoljstvo u životu i veliča samomučenje i samoponiženje kao pozitivne pokazatelje da se čovjek bori protiv svog tijela i prihvata da je rođen kao posuda za grijeh, jer nije duh u cjelosti.

Nebitno iz kojeg ugla gledate, kršćanstvo predstavlja izopačen i ciničan stav prema životu koji ni po kojim uslovima ne može biti tolerisan u zdravom

društvu. Grubo rečeno, kršćanstvo je vrsta dugovnog AIDS-a koji je uništio naš prirodni imunitet protiv nebioloških razmišljanja. To je bolest koja zagađuje um i protiv nje se mora boriti svim sredstvima.

Za razliku od kršćanina, nacionalsocijalist treba živjeti. Treba širiti svoje sposobnosti i razvijati ličnost koliko god može, u granicama svoje biološke prirode – i fizički i psihički. On ne bi trebao provesti život na koljenima pred bliskoistočnim Bogom, moleći za milost i oprost za „grijev“ što je rođen u Prirodi. Želimo vidjeti ponosne i skladne ljude koji su sigurni u sebe i svoju misiju u životu, a ne prestrašene i bezvoljne proizvode ciničnih koncepcija kao što su „istočni grijeh“, koja čovjeku ostavlja samo jedno zadovoljstvo u životu : da će mu „Bog“ oprostiti, samo ako se pokaje i ako bude vjerovao. Ne želimo ni sramežljive niti beznadne žrtve pluralističkog svjetonazora koji poriče apsolutne vrijednosti. Nismo ateisti, vjerujemo u božanstvo, ali je naše božanstvo totalna suprotnost judeokršćanskom Jahveu. U nacionalsocijalizmu postoji samo jedno istinsko božanstvo : nedostižna stvaralačka moć koja se očituje svugdje u Prirodi. To je božanstvo za koje se žrtvujemo pokazujući strahopoštovanje i uvažavanje prema mudrosti Zakona Prirode. Kao nacionalsocijalisti ne pratimo nikakve druge glasove do glasa Prirode, i nikakvu drugu etiku, do etike Prirode, i znamo samo za jedan smrtni grijeh : pokušaj pobune protiv ove etike.

Iako je čovjek dio Prirode, nacionalsocijalisti su, naravno, potpuno svjesni da se čovjek razlikuje od drugih živih bića u jednom određenom odnosu : njegov jedinstveni um koji mu omogućava da razmišlja o apstraktnim stvarima. Ova sposobnost omogućila je čovjeku da spriječi ili ublaži neke okrutnosti Prirode, koje su druga bića morala propatiti. Naš um nam je omogućio da liječimo bolesti koje bi inače bile umiruće i da pronađemo osnovne principe za mnoge Zakone Prirode, tako da smo bili u mogućnosti koristiti neke od ovih principa u našu korist – za bolje ili gore – da razvijemo tehnologiju koja je neophodna da se istraži tlo i iskoriste njegova bogatstva.

Nažalost, naš um nam je također omogućio da svjesno odbacimo Zakone Prirode kada smo shvatili da je lakše ih pokušati ignorisati nego slijediti. U

primitivnom društvu, brzo biste osjećali posljedice takve transgresije, ali u visoko naprednom tehnološkom svijetu, moguće je preživjeti narušavanje Zakona Prirode na neko vrijeme, bez osjećaja neizbježne osvete. Međutim, prije ili kasnije oni će doći sa neumoljivom snagom i tada će biti, ako ne nemoguće, onda barem strašno teško ispraviti greške.

Konačno, naš jedinstveni um nam je također dao osjećaj da se teško pronaći uz bilo koju životinju : strah od nepoznatog, izvjesnost smrti, a samim tim i očajničku potrebu za nešto što će čovjeku dati osjećaj duhovne sigurnosti i učiniti da vidi smisao života van puke jagme za materijalnim dobrima. Ovo je potreba koja leži iza religija, ali za razliku od njih, nacionalsocijalizam se koncentriše na zadovoljavanje ovih potreba na zemlji. U ovoj vezi, trebalo bi se spomenuti da ni um ni osjećaj nisu izolirani, nebiološki faktori, nego neodvojivi dio živog organizma, i kao i fizičke karakteristike čovjeka, tako je i „duh“ predmet Zakona Prirode u vezi sa nasljedstvom. Kao nacionalsocijalisti, mi mislimo da cjelokupno društvo mora biti organizovano tako da svi aspekti Zakona Prirode budu zadovoljeni. Prema tome, nije dovoljno zadovoljiti materijalne potrebe ljudi uspostavljanjem stabilnog ekonomskog života. Također je neophodno gledati da i duhovne potrebe budu zadovoljene.

Neprijatelji često tvrde da je duhovni svemir nacionalsocijalizma jedan od onih prisilnih i manipulacijskih, gdje je pojedinac otuđen od svoje slobode i samostalnosti samo kako bi postao dio bezumne mase. Ovo je, naravno, daleko od istine. Zapravo, to je mnogo bliži opis demokratije. Demokrate su ti koji odbacuju narod kao veliku sivu masu, gdje su razlike između pojedinaca objašnjene kao rezultat povremenog utjecaja okoline kojeg društvo mora „popraviti“ u cilju „socijalizacije“ ljudi na demokratski način. Nacionalsocijalizam, pak, poštuje pojedinca. Znamo da su sva ljudska bića biološki jedinstvena i da imaju različite talente i mogućnosti. Kombinovati sve ove pojedinačne darove unutar društva je jedan od najvažnijih zadataka nacionalsocijalističke države. Samo na ovaj način je moguće iskoristiti ukupno količinu mentalnih resursa čovjeka – za dobrobiti i pojedinca i

društva.

Međutim, mi također znamo da genije i napredak nikada nisu došli iz mase, nego uvijek od istaknutih pojedinaca, i samo osiguravanjem individualne mogućnosti pronalaska i razvoja njegove ličnosti što je slobodnije moguće u organizovanom društvu gdje možemo nastaviti napredovanje čovjeka u više savršenstvo.

Ako želimo riješiti ogroman problem sa kojim se svijet suočava nakon 45 godina demokratije, ovo je neophodno. S obzirom da je očigledno nemoguće podići ljude na nivo iznad njihove urođene mogućnosti razvoja, svi glupi pokušaji da se svi ljudi učine jednakim u svakom pogledu neizbježno vodi do ujedinjenja na najnižem nivou, npr. suzbijanjem svih pojedinaca koji se uzdižu iznad prosjeka u inteligenciji ili na bilo koji drugi način. Ovaj trend nije djelo nacionalsocijalizma, nego demokratije, i nije vjerovatno da će poboljšati uvjete života na Zemlji.

Međutim, svaki pokušaj poticanja elite je s pravom doživljen kao prijetnja samom temelju demokratskog sistema, gdje se vjeruje da svako, ne samo da ima jednaka prava, nego i da ima jednak utjecaj na javne događaje, bez obzira ima li potrebne kvalitete za to ili ne. Takav sistem državu može voditi samo u propast. U nacionalsocijalističkoj državi, vođstvo će se sastojati od samo najboljih pripadnika nacije. Samo će oni biti u mogućnosti da rješavaju probleme koji se povećavaju – i da se suoče sa odgovornošću. Pojedini članovi demokratskog vijeća ne mogu biti odgovorni za svoja djela, jer sve odluke se donose glasanjem i svi se moraju nakloniti većini – bez obzira da li je pojedinac saglasana ili ne. Jasno, ova vrsta foruma pruža mogućnost za najizopačenije elemente društva. Ironično je da velika komercijalna preduzeća troše ogromne količine vremena i novca na pronalaženje i obučavanje najboljih ljudi za najbolje pozicije u korporaciji, gdje svaki politički šarlatan bez obrazovanja uopšte može postati premijer ili predsjednik države, samo ako ima prave veze i ne pokazuje previše inteligencije, što ukazuje da ne može biti manipulisan tako lahko od strane raznih interesnih grupa i da nikada ne bi mogao biti podrška. To je

patetično!

Ovo negiranje individualnosti i bioloških razlika među ljudskim bićima vodilo je do represije nad pojmom „genetske higijene“. Današnja higijena je tek nešto o pranju vaših ruku i zuba. Čovjek ne zna za princip genetske higijene, iako troši ogromne količine vremena i energije na uzgoju konja, krava, pasa, golubova, papiga itd – sve po najboljim genetskim principima, ali kada dođe do razmnožavanja njegove vlastite vrste, on potpuno zanemaruje ove principe – kao da oni važe samo u životinjskom svijetu – i voljno doprinosi ukupnoj biološkoj degeneraciji čovječanstva.

U prirodnom stanju, svaka populacija je stvar biološke selekcije, što znači da pojedinci koji su najspremniji za date okolnosti idu na vrh društva, gdje oni koji se ne mogu nositi sa takvim životom moraju nestati. Ovo je jedan od čeličnih, nemilosrdnih Zakona Prirode koje je čovjek bio u stanju ublažiti izgradnjom društava gdje ima prostora i za zaštitu slabijih elemenata stanovništva, koji također imaju značajnu ulogu u razvijenom društvu. Međutim, ako potpuno zatvorimo oči postojanju ovog Zakona Prirode, mi ćemo, također, ići ka katastrofi, tako da ne bismo više bili sposobni osigurati neophodne biološke kvalitete stanovništva da preživimo sistem koji je dovoljno jak da zaštiti i slabe. Bez obzira na biološke stvarnosti života, završićemo tamo gdje će najslabiji pojedinci biti prvi koji će nestati.

Prema tome, nacionalsocijalizam ne znači, kao što se obično tvrdi, da su slabi napušteni i prepušteni sami sebi. Naprotiv! Nacionalsocijalizam je jedina garancija koju slabi mogu imati protiv sigurnog uništenja. Ovdje, međutim, treba naglasiti da slabost nije ideal – to je nešto protiv čega se mora boriti i to je jedino moguće kroz posljedičnu genetsku higijenu. Nacionalsocijalistička država će osvijestiti ljude o biološkom mehanizmu i tako osigurati da čovjek oporavi svoje prirodne instinkte u ovom području, tako da biološki može napredovati. Samo budale mogu vjerovati da je čovjek već dostigao najvišu moguću tačku razvoja. Međutim, u cilju da se čovjek dalje razvije, društvo mora osigurati da bolesti i slabosti ne budu uvijekvečene kroz nasljedstvo. Sloboda prijenosu patnje svojoj djeci i

razbijanju populacije genetski je zločin protiv nadolazećih generacija.

U isto vrijeme, društvo mora biti sigurno da postoji zdrav okoliš tako da bolesti uzrokovane spoljašnjim utjecajima nestanu zauvijek. Pri tome mislimo ne samo na društvenu sredinu i uslove na radnim mjestima, nego i na ekološko okruženje.

U nacionalsocijalističkom društvu, potpuno je neprihvatljivo da se dobit razbacuje i da pohlepni materijalizam omogućava ubacivanje patogenih umjetnih aditiva u hranu i odjeću, nezdravnih sintetičkih materijala u naše domove i javne objekte, i povećanje zagađenosti tla, zraka i vode, a da ne spominjem smrtonosna radioaktivna onečišćenja koja će trajati stotinama hiljada godina. Sve ovo je logičan ishod potpunog izopačenja istinskih ljudskih vrijednosti viđen u ovim smrtno bolesnim društvima. Genetska higijena i opšta kontrola zagađenja su samo dva aspekta istog cilja : očuvanje Prirode i ekološka ravnoteža kako bi se osigurao nastavak duhovnog i tjelesnog zdravlja čovjeka. Bez zdravog okoliša čak i najbolji geni će biti uništeni, a bez dovoljne količine tih gena, neće postojati niko ko može stvoriti zdrav okoliš. Dobroj sredini također pripadaju i zdrava porodica gdje djeca mogu odrastati u harmoniji i biti sretna, a još jedno zlo trenutnog poretka je to što se ovakva porodica uništava od strane obično anti-bioloških razmišljanja i besmislica ženskih feministica. Baš kao što su rase različite, tako su i spolovi, a ideja da su muškarci i žene biološki jednaki je opasna prijetnja opstanku čovjeka. Razlike između njih nisu rezultat društvenih „spolnih uloga“, nego bioloških! Nije slučajno da je žena ta koja rađa djecu. Ona ne samo da je biološki određena za taj zadatak, nego i mentalno, i kao majka novog pokoljenja ona ima najvažniju ulogu u društvu. Ideja da ona mora „sama sebe ispuniti“ pristupanje na tržište rada i dobijanjem posla, dok su njena djeca prepuštena drugima, je **zločin!** Žene se mogu „ispuniti“ samo kroz svoje biološke uloge – kao majke. Bez majke, porodica se raspada. Djeca su prepuštena sama sebi ili državnoj edukaciji. Kada dođu kući, niko nema vremena za njih. Nisu učena nikakvim idealima, pa svoje idole pronalaze na televiziji, u lošoj muzici, i čak lošijoj literaturi.

Žive uz brzu hranu i ostaju žrtve najgore vrste komercijalnog materijalizma. To je, ako žena ne odabere da izbjegne da ima djecu uopšte – bilo pomoću nekog uređaja za „kontrolu rađanja“ ili pobačaja, ako ostane trudna. Naravno, feministi tvrde da bi bilo tako prirodno da muškarac pazi na djecu, a da žena ide na posao. Činjenica je ta da ako je to tako prirodno, onda bi muškarac rađao također.

Naprotiv, biologija žene će uvijek značiti da je žena u slabijoj poziciji na tržištu rada jer je manje stabilna u odnosu na muškarca. Da ne spominjem poslove koji zahtijevaju određenu fizičku snagu. Nije čudo da Elisabeth Badinter, židovsko-francuska feministkinja, u novoj knjizi „L'un est l'autre“, objavljenoj od strane O. Jacoba, Pariz 1986., i, nije čudno što je prevedena na skoro svaki zapadnoeuropski jezik, zahtijeva da maternjica i jajnici budu transplantirani muškarcu kako bi se osigurala jednakost! Doista, društvo gdje takve knjige imaju čitaoce je smrtno bolesno.

Dio je čovjekove biološke prirode da nije samo izoliran individualno, nego i društveno biće, a njegov društveni instinkt nadilazi nuklearnu obitelj. Od najranijih vremena, ljudska bića su živjela zajedno u grupama kako bi lakše opstali od opasnosti za njihovu primitivnu egzistenciju. Da nisu uradili tako, čovjek bio, kao vrsta, teško preživio. Drugim riječima, život u organizovanim društvima je uslov za čovjekovu egzistenciju, i poziv na organizovanje je dio naše prirode. Bez organizovanog društva, svaki pojedinac bi imao da radi pokušavajući da zadovolji svoje dnevne potrebe. Tu ne bi bilo mjesta za umjetnost, znanost, obrazovanje ili bilo kakve zdravstvene usluge. Visok stepen organizacije je jednostavno preduvjet i za kulturni i tehnološki napredak. Dakle, nema šanse da je slučajno da su najviše kulture uvijek stvarane od strane naroda sa najboljim sposobnostima za organizaciju – Arijaca.

U organizovanom društvu, međutim, apsolutno je neophodno da se pojedinac uklopi u normu koju dijeli sa drugim članovima zajednice i da odustaje od zloupotrebe svoje inteligencije i talenta na način koji je štetan

za samu zajednicu koja je učinila da razvoj tih talenata postane moguć.

Međutim, neophodna odanost unutar grupe ne može biti zasnovana samo na materijalističkim razlozima. Nije dovoljno samo imati zajedničku socijalnu službu. Jedino ima smisla odreći se nekih od sloboda pojedinca u društvu sa zajedničkom sudbinom, koje se sastoji od ljudi sa zajedničkom pozadinom, zajedničkim normama i vrijednostima, i zajedničkom svrhom u životu – ljudi čiji su preci odvajali i branili istu teritoriju generacijama, jer su željeli sačuvati svoje specifične jezičke, kulturne i biološke karakteristike.

To je ta želja koja je proizvela našu kulturu u bliskom skladu sa talentima našeg naroda, koncepcijama, idealima i vrijednostima – sa onim čime možemo pozvati dušu našeg naroda. Drugi ljudi imaju druge talente, koncepcije, ideale i vrijednosti, i oni su stoga proizveli druge kulture. One možda jesu „dobre“ kao naše – ali su svejedno strane nama, baš kao što je naša kultura strana drugim narodima. Priča o nadolazećoj, univerzalnoj „kulturi svijeta“, zajedničkoj za sve ljude, je besmislena. „Kultura“ koja nije nastala prirodnim putem kao odraz duše naroda, je negiranje samog značenja svjetske „kulture“, a historija pokazuje vrlo jasno da svaka civilizacija koja nije mogla sačuvati i dalje razviti vlastitu kulturu, pa je zbog toga primila razne strane elemente koji su naišli, je stajala neposredno prije svog neizbježnog pada.

Društvo koje se sastoji od izmiješanih rasa, religija i filozofija zasigurno nije izraz duhovnog i kulturnog bogatstva, kao što se danas obično tvrdi. To je apsurd čije se postojanje ne može opravdati ni na kojoj osnovi – siguran pokazatelj skorog raspada nacije i potpunog raspuštanja svih normi i vrijednosti. Takvo društvo je degenerativna parodija istinske zajednice – i ne može potrajati, jer društvena odanost između različitih grupa koje trenutno žive na istom komadu zemlje je slomljena daleko jačom – duhovnom - odanošću prema religijskim i filozofskim idejama koje nemaju svoje osnove u samoj naciji i njenoj historiji.

Najozbiljnija prijetnja usklađenosti društva je, bez poređenja, biološko

miješanje rasa koje je uvijek ili dolazilo ruku pod ruku sa miješanjem kultura, ili čak bilo njegova pretpostavka. Raspad kulture same po sebi može biti zaustavljen u bilo koje vrijeme, a narod može pronaći svoj put nazad do svojih vlastitih kulturnih normi i vrijednosti ponovo – sve dok je rasni soj netaknut. Rasno miješanje je, međutim, neopozivo – i njegove posljedice su neprocjenjive i katastrofalne. Činjenica je da se Priroda uvijek razvijala prema višoj rasnoj razlici. Kroz neprirodno rasno miješanje svjedočimo izjednačavanju svih različitih prirodnih talenata, od kojih su svi određeni rasom. Gdje je jedna rasa napredovala u jednom smjeru, izgradila zajednicu i stvorila kulturu zasnovanu na kvalitetama koje je sama razvila, tu će miješanje sa drugim rasama značiti da nakon nekoliko generacija potomaka, kopilad će izgubiti svaki uslov za razumijevanje onoga što su njihovi preci stvorili.

Nažalost, postoji mnogo prilika za izučavanje vrste društava koje imamo kao posljedicu rasnog miješanja. Latinska Amerika, Indija i Egipat su odlični primjeri, a tu su i antički Grci i Rimsko carstvo. Baš kao indijske, perzijske i egipatske kulture, tako su i grčka i rimska civilizacija stvorene i održavane od strane useljene manjine pretežito nordijske rase. Ova razvijenija manjina je prvo potisnula izvornu većinu i njihovu kulturu, ali su kasnije polahko podlegli brojčanoj nadmoći svojih prethodnika. Oslabljeni bezbrojnim ratovima koji su ih koštali njihove najvrjednije krvi i srušeni azijskim idejama o lažnoj humanosti, postepeno su dobijali veći broj iz prigušenog dijela stanovništva i doveli nove robove i radnike iz svojih kolonija u Africi i Aziji – koji su onda bili integrisani i dobili građanska prava u narednim generacijama. Ovo je zasigurno poznata slika, zar ne ? I to je bio raspad nordijske rase koji je promijenio ponosnu državu starih Grka u današnju Grčku, a Rim u Italiju – ili drugačije rečeno : civilizaciju u kaos! U školi još uvijek trošite vrijeme učeći djecu o drevnim kulturama, ali ni riječ nije rečena o ljudima koji su te kulture stvorili. Ne čini se da iko uporno razmišlja o tome da sposobnost organizovanja države može tako u potpunosti nestati. Istina je da mnogi ljudi koji se predstavljaju kao „Rimljani“ danas imaju vrlo malo zajedničkog sa njihovim mogućim prethodnicima. Veoma

mного njihovih predaka ima svoje domove južno od Sredozemlja!

Kada govorimo o rasnoj biologiji danas, ubrzo se suočimo sa mnogo tabu-stvari. Izučavanje rasne biologije je postalo nešto zločesto – to jest, ako želite izučavati ljudske rase – čak ni od doktora ili tzv. antropologa se ne može očekivati da uopšte bilo šta znaju o ovome. Čak i da želite, takvo znanje može naštetiti vašoj karijeri, pa zašto brinuti ? Stoga se uvijek održava, sa prezriviim podsmijehom, da ne postoji „čista“ bijela rasa i da je „Arijac“ samo lingvistički pojam itd., što dokazuje da je rasna nauka besmislica. Naravno, ovi argumenti nisu potpuno pogrešni – ali konkluzija jeste. Istina je da je postojala mješavina različitih evropskih rasa, ali je to bila mješavina usko povezanih podrasa unutar jedne rase, tzv. Bijele rase, koju možete slobodno nazivati arijskom rasom – sve dok možete definisati to što pričate. Nadalje, apsolutno nema osnove za tvrdnju da je ta mješavina – koja nipošto nije bila potpuna – bila prednost za Europljane. Vjerovatno je bilo suprotno, i apsolutno nema dobrog razloga da se nastavi proces raspada daljnjim miješanjem rasa.

Neznalice također tvrde da je rasno miješanje neophodno da se izbjegne „parenje u bliskom srodstvu“. Ovo je, naravno, nebiološki i besmisleno. Ono se odnosi samo na parenje blisko povezanih pojedinaca, koji nužno nalikuju jedno drugome sa biološke tačke gledišta. Kroz takvo parenje imamo nakupljanje različitih genetskih faktora – koliko dobrih, toliko i loših. Ako i otac i majka nose iste gene, postoji dobra šansa – ili rizik – da će potomci dobiti još tih gena, ali s obzirom da svi praktično nosimo „nesretne“ gene, očigledno je poželjno da ovi geni neće biti akumulirani. Ovdje je nevažno da će biti akumulacija pozitivnih gena također : veća sklonost za razvoj nasljednih bolesti ne može biti dobro provedena od strane drugih pozitivnih kvaliteta. Međutim, parenje u bliskom srodstvu je opasnost samo u veoma malim populacijama, kažu, na veoma malim ostrvima ili u tzv. kraljevskim ili plemićkim porodicama. U milionskim populacijama ono jednostavno ne može postojati u normalnim okolnostima.

U svakom slučaju, dodavanje rasno stranih genetskih elemenata nije dobar

način izbjegavanja križanja. Ono samo vodi ka neskladnim pojedincima, jer su roditelji previše različiti. Na ovo ignorant bi odgovorio da se izgleda dobiju veoma dobri rezultati u životinjskom svijetu – kao i sa biljkama kad iskrižate različite rase. Ovo je, naravno, tačno, ali tu se radi o strogo kontrolisanom križanju gdje su znanstvenici već unaprijed odredili koje konkretno kvalitete žele da ukrste. Dakle, birate roditelje sa ciljem na umu uzimanja pojedinaca koji nose samo najbolje kvalitete koje želite križati. Kada dobijete potomke, ponovo birate pojedince u kojima pronalazite većinu kvaliteta koje želite. Oni se koriste za daljnje križanje. Ostatak se jednostavno kolje kao neizbježan otpad. Nastavljeno križanje sa ovim pojedincima bi dalo rezultate suprotne od željenih. Ni u kom slučaju ne dozvolite takav rasplod. Ako se greškom desi, npr. sa psima, morate uništiti potomke!

Koliko opasno križanje može biti, može se prikazati pomoću tzv. ubijajućih pčela. One su umjetni proizvod pokušaja stvaranja robusne rase sa visokim rodnim kapacitetom. Rezultat je bio agresivan roj pčela koje uopšte ne mogu oprašiti cvijeće. Slučajno, neke od njih su izašli iz laboratorija i danas su ozbiljna prijetnja u Južnoj Americi i južnim dijelovima SAD-a, djelomično zbog toga što su visoko opasne i za ljude i za životinje jer ubijaju sve što se kreće, a također i zbog toga što zamjenjuju obične pčele, tako da cvjetovi ne budu oprašeni. Ovo je dobar primjer čemu rasno miješanje vodi ako se pogriješi u neophodnoj kontroli – i onda zamislite da se rasno miješanje odvija bez ikakve kontrole!

Vjerovatno ne postoji niko ko bi predložio uvođenje istih procedura za križanje ljudskih rasa, kao onih koje postoje kod životinja – sasvim nezavisno od činjenice da se ovdje radi o mnogo složenijim faktorima nego što je to slučaj sa životinjama. To nisu jednostavno objašnjive stvari kao stas, kvalitet mesa ili kapacitet proizvodnje mlijeka, koje bi utvrdile da li se ljudi mogu nositi sa zahtjevima društva, nego faktori kao što su dispozicija karaktera, inteligencija, kreativnost i unutrašnja harmonija – sve kvalitete koje mnogo ispaštaju kada pomiješate rase. S tim u vezi, vrijedno pomena

je i to da svi ljudi koji su naklonjeni neobuzdanom rasnom miješanju ne znaju reći koje poželjne osobine, koje posjeduju strani rasni faktori koji se miješaju sa arijskim svijetom, bi mogli obogatiti bijelu rasu!

U svakom slučaju, trenutna sklonost raspadanja u svim slojevima društva ne može načiniti da ljudi budu nesigurni i nesretni. Samo u stvarnoj, skladnoj zajednici koja se sastoji od ljudi iste kulturne, historijske i biološke pozadine, kao i istih duhovnih težnji za budućnosti, pojedinac može pronaći mir i unutrašnju sigurnost koju treba. Samo tu se ljudsko biće može osjećati kao prirodni dio jedne veće cjeline, nečega što je moćnije od pojedinca samog po sebi, i nečega što će nastaviti postojati kad pojedinca više ne bude, isto kao što je postojalo i prije nego je pojedinac rođen. Samo u takvoj nacionalnoj zajednici sudbine čovjek može pronaći vječni život kojem je uvijek težio. U svojoj djeci i u svom narodu ćemo zauvijek živjeti, ali je to samo dio vječnosti koji imamo. Bez toga, kao da nismo nikada ni živjeli!

U drugu ruku, ako moramo naći svoj identite i ostvariti cilj u životu van nacionalne zajednice, ta zajednica je izgubila svoj smisao i neizbježno je da će se raspasti, baš kao brak u kojem partneri nemaju ništa zajedničko osim adrese.

To je fundamentalna nacionalistička tačka gledišta.

Međutim, odanost unutar grupe mora biti recipročna. Ne radi se samo o tome da građanin mora biti odan društvu – društvo također mora biti odano građaninu. Odanost tako predstavlja samo socijalne uvjete i ekonomski sistem u kojem niko nije iskorišten, i gdje svako radi sve što može za zajedničku dobrobit, kako bi se održao red koji štiti zajedničke vrijednosti, garantuje život i sreću građana, i daje svakom pojedincu njegov udio u vječnom životu naroda.

To je fundamentalna socijalistička tačka gledišta.

Nacionalizam bez socijalizma je apsurd – i obratno, socijalizam bez jasno definisane zajednice nema smisla.

Danas se često tvrdi da nacionalsocijalistički stavovi vode ka ratu i pokušajima da se potisnu drugi narodi. To je apsolutna besmislica. Sasvim suprotno je istina. Poštovanje prema kulturnim i biološkim identitetima drugih naroda je moguće jedino ako prepoznate postojanje i želju za rasnim i kulturnim razlikama – a teško možete poštovati identitet drugih naroda ako ne cijenite vlastiti. Ako poričete postojanje rasnih razlika, sasvim je očigledno da pokušavate drugim narodima nametnuti ono što vi mislite da je najbolje – bez obzira na njihov poseban karakter.

Katastrofalna ideja, koju dijele kršćanstvo i marksizam, da postoji samo jedna civilizacija koja je prava za sve ljude, bez obzira na rasu, je osnova i za europska kolonijalna carstva iz prošlih stoljeća, i za današnje neprekidne pokušaje da se neplodni materijalistički životni stil modernog industrijalizovanog svijeta nametne domorodačkom stanovništvu zemalja trećeg svijeta, koji vide samo sjaj, ali ne mogu izračunati gubitak. To će biti njihova propast, kao što je i naša. Potrošačko društvo vidi samo tržišta i potrošače – i uniformnost je ključna riječ. Uniformisana klijentela nema nikakve posebne zahtjeve, i to čini proizvodnju jednostavnijom i jeftinijom, što znači veću prodaju i veću dobit. Nacionalne specifičnosti i različiti kulturni obrasci su ovdje neugodnost, pa s toga bore protiv njih. Za multinacionalne industrije i lance svi ljudi su jednaki – samo ako mogu trošiti. Oni apsolutno nemaju poštovanja prema ljudskim vrijednostima. Oni ih ruše.

Za nacionalsocijalizam, razlika je dio prirodnog poretka i želimo održati ovaj poredak sa svim njegovim razlikama među rasama, narodima i pojedincima. Ne treba nam negroidno pleme koje će praktikovati našu religiju, jesti našu hranu i koristiti naše zakone. Želimo drugim narodima da pronađu svoj vlastiti put u budućnost. Naravno, rado bismo sarađivali sa njima ako je korist obostrana, ali ih ne želimo uznemiravati. Ako ne mogu pronaći svoj put – to je njihov problem, ne naš. Ne želimo nikakav sukob ni sa kime – samo želimo da budemo ostavljeni na miru. Međutim, mi nismo pacifisti. Znamo da vremenom svaki narod mora da se bori kako bi preživio kao

nacija. Ako to ne uradi, neće, a mi ne možemo samo sjediti i dozvoliti da naš narod bude uništen. Ako je naše postojanje pod prijetnjom, moramo se odbraniti, a znamo i da samo nacionalsocijalistički svjetski poredak, sastavljen od nezavisnih nacija sa uzajamnim poštovanjem jednih prema drugim, može osigurati trajni mir i sačuvati svijet od predstojeće nuklearne katastrofe.

Ako svijet ne prihvati nacionalsocijalizam kao svoju jedinu nadu za budućnost, čovjek će se suočiti sa uništenjem. To će biti logična posljedica njegovog kontinuiranog kršenja Zakona Prirode. Međutim, to neće biti kraj Svemira. Gledajući od tamo, planeta Zemlja i ljudski rod na njoj su potpuno neobavezni dijelovi ogromnog stroja. Ako mi nestanemo, različite civilizacije iz posljednjih 10 000 godina će biti zanemarive epizode u neograničenom i bezvremenskom prostoru – eksperiment koji je otišao krivim putem. Čak i nakon totalnog nuklearnog rata, vjerovatno će još postojati osnova za biološki život na nekim mjestima na zemlji, i tada će napredak prema čak i višim formama početi ponovo. Čak i ako Zemlja bude totalno uništena u takvom ratu ili iz nekih drugih razloga – više je nego vjerovatno da postoji život negdje na drugoj planeti u dalekom sunčevom sistemu u svemiru, možda i milionima svjetlosnih godina daleko. U svakom slučaju, Priroda će uvijek postojati – čak i bez ljudi. Čak i bez života, još uvijek će postojati prirodni poredak Svemira. Svemir ne prihvata nikakve posebne zakone za čovjeka, i ako to ne shvati, zaslužiće svoje nadolazeće uništenje i ništa neće moći da promijeni to.

Međutim, mislimo da bi bila šteta da se to dozvoli. To je „zašto“ zbog kojeg pokušavamo navesti ljude da slušaju razum u ovom kasnom satu. Nemamo vremena za gubiti. Da li bi nam se pridružio? Ne zbog naše dobrobiti – nego zbog dobrobiti svoje djece. Naravno, ovo nije pitanje politike – u pitanju je egzistencija. Možete li priuštiti da izgubimo još vremena?

Prevod na bosanski : Bosanski Pokret Nacionalnog Ponosa

Pogledajte još knjiga u našoj biblioteci na :

<http://www.bosanski-nacionalisti.org/literatura.html>

kao i članke na :

<http://www.bosanski-nacionalisti.org/268lanci.html>

BOSNA BOŠNJACIMA!